

въ простора тжжни, робски пѣсни. Чрезъ тѣхъ българина и българката изливаха сподавени мжки. Чрезъ тѣхъ забравяха, макаръ и временно, своитѣ люти рани, неволнишки тегла.

Бимбашията отъ Брѣстово (полкови командиръ) бѣше възложилъ на Колаасж Селимъ съ двесте души аскеръ да държи въ покорностъ селата около своя чифликъ. Селимъ не бѣше ни глупавъ, ни мързеливъ. Той усърдно изпълняваше своя дългъ, доколкото условията му помагаша. Но мжчнотиитѣ отъ день на день се увеличаваха. Комититѣ постоянно се размножаваха. Тѣ по незнайни пжтища плетѣха своитѣ мрежи, въ които не малко турци попаднаха. Несигурността най-напредъ тровѣше и плашеше само българитѣ. Лека-полека тя обхвана и турцитѣ, макаръ да имаше и такива, които не искаха да знаятъ, че и тѣхъ може да издебне смъртта.

Свигѣпия Заки бѣше единъ отъ тѣхъ.

Между Селимовитѣ робини една бѣ Злата хубавица. Заки най-напредъ я задиряше скритомъ отъ мжжъ ѝ Ангелъ, а после се одързости и обезсрами, та и предъ него почна. А Ангелъ не бѣше отъ ония, които бавно решаватъ мжчнитѣ въпроси. Той избѣга отъ чифлика и се присъедини къмъ чичо Стоименовата чета. Само тъй можеше да издебне случай и да си отмъсти. Не можеше повече да търпи — предъ неговитѣ очи Заки да разполага съ Злата. Турчина не само не се уплаши отъ това бѣгство, а дори се зарадва, че по-удобно му ставаше. Злата постоянно плачеше. Нѣмаше кой да се трогне отъ нейнитѣ сълзи. Никой не смѣеше да земе нейна страна, да се застъпи за нея. Когато ѝ се понасити Заки, почна да я пренебрѣгва. По-сетне зе да я ругае и псува. Нейнитѣ мжки, сълзитѣ ѝ, постоянното ѝ неразположение му досаждаха. Той искаше Злата, срѣдъ своя мжченишки животъ, да му бжде и разположена и засмѣна любовница. Понеже не можеше да бжде такава, той почна да я претоваря съ тежка работа, за да сломи нейната воля и да я накара да изгони отъ свся умъ всѣка мисль за Ангела. Явно бѣше, че тя по него тжжи и се топи.